

**FUNDACJA INSTYTUT SPRAW
ADMINISTRACJI PUBLICZNEJ**

International Scientific Conference

**INNOVATIVE RESEARCH OF LEGAL
REGULATION OF PUBLIC ADMINISTRATION**

June 16–17, 2017

**Lublin, Republic of Poland
2017**

International Scientific Conference “Innovative research of legal regulation of public administration”: Conference Proceedings, June 16–17, 2017. Lublin. 188 pages.

Chairman of the Organizing Committee of conference:

Yanush Nichiporuk, dr hab., profesor nadzwyczajny UMCS, Chairman of Board of Institute of Public Administration Affairs in Lublin.

Each author is responsible for content and formation of his/her materials.

The reference is mandatory in case of republishing or citation.

Захист прав громадян України під час влаштування на роботу за кордоном Комасюк І. С.	53
Некоторый анализ практики международных договоров на праукраинских территориях в период литовской оккупации Панфилова Ю. М.	56
EUROPEAN UNION LAW	
Місце принципу запобігання та обережності в екологічній політиці Європейського Союзу Качурінер В. Л.	61
Правовий аналіз публічної інформації українського законодавства та країн ЄС Костова Н. І.	65
The comparative aspects of legal regulation of child support of some EU countries Lupets L. V.	67
Європейські стандарти доступу до правосуддя з питань, що стосуються довкілля Степаненко Т. В.	70
Harmonization of provisions of the legislation of Ukraine on the moment of contract conclusion with law of the European Union Yarumovych U. V.	74
ADMINISTRATIVE LAW AND PROCEDURE	
Щодо доцільності заборони ввезення в Україну фальсифікованих товарів Білак Н. І.	78
Національне антикорупційне бюро України як суб'єкт зняття інформації з транспортних телекомунікаційних мереж Білічак О. А., Писарчук Р. В.	82
Характеристика суб'єктного складу правовідносин щодо надання адміністративних послуг у сфері правоохоронної діяльності України Білоус В. Т., Циганов О. Г.	87
Правові засади державного регулювання у сфері транспорту в державах – членах Європейського Союзу Клинчук В. І.	90
Challenging issues on legal nature of Notary Chamber of Ukraine Krushelnyska H. L.	94

5. Гражданское уложение Германии: введ. закон к Гражд. уложению; пер. с нем. / [В. Бергманн, введ., сост.]; науч. Редакторы : А.Л. Маковский [и др.]. – 2-е изд., доп. – М.: Волтерс Клувер, 2006. – 816 с. – С. 407.
6. Helen Xanthaki. The judiciary-based system of child support in Germany, France and Greece; an effective suggestion? / Режим доступу : <http://sas-space.sas.ac.uk/335/1/JSWFL.pdf>. – P. 3.
7. Briggite Clark. Child maintenance and South Africa State // HeinOnline – 8 Int. Law Journal, 2000. – P. 320.
8. Parental and Family Responsibilities // 21 Ann. Rev. Population L. 113 (1994-1995) – P. 117.
9. Татаринцева Е.А. Права и обязанности родителей по семейному праву РФ и Англии. Дисс...к. ю. н. (Код специальности ВАК: 12.00.03 Специальность: Гражданское право; предпринимательское право; семейное право; международное частное право) – Москва: 2004. – 215 с.
10. Kate Standley. Family Law. – 2009 – Printed by Cornowell Press Ltd., Trowbridge, Witshire (UK). – 485 p.

ЄВРОПЕЙСЬКІ СТАНДАРТИ ДОСТУПУ ДО ПРАВОСУДДЯ З ПИТАНЬ, ЩО СТОСУЮТЬСЯ ДОВКІЛЛЯ

Степаненко Т. В.

кандидат юридичних наук,

доцент кафедри цивільно-правових дисциплін

Харківський національний університет внутрішніх справ

м. Харків, Україна

В 1998 році з метою сприяння захисту права кожної людини нинішнього і майбутніх поколінь жити в навколишньому середовищі, сприятливому для її здоров'я та добробуту, схвалено Конвенцію про доступ до інформації, участі громадськості в прийнятті рішень і доступу до правосуддя з питань, що стосуються довкілля (далі – Орхуська Конвенція). Даною Конвенцією на міжнародному рівні визнано такі процесуальні екологічні права як право на доступ до екологічної інформації; право на участь у прийнятті рішень; та право на доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля, які є необхідною передумовою та гарантією забезпечення фундаментального права людини на сприятливе довкілля, що, в свою чергу, є невід'ємною складовою механізму реалізації права людини на життя [1].

Одним із учасників Орхуської Конвенції є Європейський Союз – єдина сторона, яка не є державою, а регіональною організацією економічної інтеграції. Приєднання Європейського Союзу до Орхуської Конвенції спричинило наслідком модернізацію законодавства ЄС в екологічній сфері.

У контексті теми наукової доповіді та з огляду на потребу гармонізації законодавства України із законодавством Європейського Союзу особливої уваги заслуговує право на доступ до правосуддя з питань охорони довкілля і, зокрема, його закріплення в нормах законодавства ЄС.

Доступ громадськості до правосуддя згідно ст. 9 Орхуської Конвенції містить три основні елементи: право оскаржувати рішення про ненадання екологічної інформації, право оскаржувати порушення процедур участі громадськості у процесі прийняття рішень та право звертатися до суду щодо будь-яких порушень національного екологічного законодавства з боку приватних осіб чи державних органів. При цьому, процедури оскарження повинні забезпечувати адекватні та ефективні засоби юридичного захисту, в тому числі, у формі судової заборони, а також бути справедливими, неупередженими, своєчасними і не пов'язаними з непомірно великими затратами.

Директивою 2003/4/ЄС щодо свободи доступу до інформації відносно стану навколишнього середовища, що замінює Директиву 90/313/ЄЕС в ст. 6 закріплено гарантії доступу до правосуддя з питань отримання екологічної інформації. Так, відповідно до згаданої норми, держави-члени забезпечують, що заявник, який вважає, що його запит про надання інформації було проігноровано, незаконно відмовлено у його виконанні (частково або повністю), на запит було надано незадовільну відповідь або запит не було опрацьовано будь-яким іншим способом відповідно до ст.ст. 3, 4 або 5 даної Директиви, міг розпочати процес, у рамках якого дії або бездіяльність відповідних органів державної влади можуть бути переглянутими ними самими або іншими органами державної влади, або стати об'єктом адміністративного позову, який розглядатиметься незалежним та неупередженим органом, встановленим законом. Будь-яка така процедура має бути швидкою та безкоштовною або недорогою. Додатково до процедури подання позову, зазначеної вище, держави-члени забезпечують будь-якому заявникові доступ до судового процесу, який проводитиметься судовим або іншим незалежним та неупередженим органом влади, встановленим законом і уповноваженим переглядати дії або бездіяльність відповідного органу державної влади, рішення якого можуть ставати остаточними. Більше того, держави-члени передбачають, що треті сторони, звинувачувані у розголошенні інформації, також можуть мати доступ до процедури судового провадження. Остаточні рішення є обов'язковими для виконання органом державної влади, що утримує інформацію. Причини зазначаються у пись-

мовій формі, принаймні, коли у доступі до інформації відмовлено згідно з цією статтею [2].

Директивою 2003/35/ЄС про участь громадськості у розробці деяких планів та програм, пов'язаних з довкіллям, і внесення змін до Директив Ради 85/337/ЄЕС та 96/61/ЄС щодо участі громадськості та доступу до правосуддя доповнено діючи акти ЄС щодо доступу до правосуддя. Так, до Директиви Ради 85/337/ЄЕС додано статтю 10а, а до Директиви 96/61/ЄС додано аналогічного змісту статтю 15а. Даними статтями передбачено, що держави-члени в рамках своїх національних правових систем забезпечують представникам зацікавленої громадськості: (а) які проявляють достатню зацікавленість або (б) які вважають, що мало місце порушення їх права, коли це зумовлено нормами адміністративно-процесуального права держави-члена, доступ до процедури перегляду в суді або в іншому незалежному та неупередженому органі, заснованому згідно з законом з метою оскарження рішень, дій чи бездіяльності з матеріально-правових чи процесуально-правих підстав, за умов дотриманням положень щодо участі громадськості, передбачених цією Директивою. Держави-члени визначають, на якій стадії можуть бути оскаржені рішення, дії чи бездіяльність. Держави-члени визначають, що становить суттєвий інтерес та порушення права відповідно до цілі надання зацікавленій громадськості широкого доступу до правосуддя. З цією метою зацікавленість будь-якої неурядової організації, що відповідає вимогам, зазначеним у частині 2 статті 1, вважається достатньою для цілей пункту (а) цієї статті. Такі організації також мають право заявляти про порушення своїх прав для цілей пункту (б) цієї статті. Положення цієї статті не виключають можливості використання процедури попереднього перегляду адміністративним органом і не впливають на вимогу щодо вичерпання процедур адміністративного перегляду перед зверненням до процедур судового перегляду, якщо така вимога передбачена національним законодавством. Кожна з таких процедур повинна бути об'єктивною, неупередженою, справедливою, своєчасною та не надто коштовною. З метою підвищення ефективності положень цієї статті держави-члени забезпечують надання громадськості практичної інформації щодо доступу до процедур адміністративного та судового перегляду [3].

Питанням доступу громадськості до правосуддя у зв'язку із порушенням процедур участі громадськості у процесі прийняття рішень присвячено й норми інших актів ЄС. Так, ст. 11 Директиви 2011/92/ЄС про оцінку впливу окремих державних і приватних проєктів на навколишнє середовище (кодифікація) врегульовано питання доступу заінтересованої громадськості до правосуддя з питань законності рішень, актів або упущень при проведенні екологічної оцінки впливу державних і приватних проєктів на навколишнє середовище [4].

Статтею 25 Директиви 2010/75/ЄС про промислові викиди (інтегроване запобігання та контроль забруднення) регламентовано питання доступу заінтересованої громадськості до правосуддя з питань перевірки законності рішень, дій або бездіяльності при здійсненні процедур надання дозволу на розміщення установок які можуть чинити вплив на викиди та забруднення [5]. При цьому зміст вищезазначених норм практично є аналогічним положенням ст. ст. 3 та 4 Директиви 2003/35/ЄС.

У жовтні 2003 року Європейською Комісією також був представлений проект окремої Директиви щодо доступу до правосуддя з питань, що стосуються навколишнього середовища. З точки зору Комісії, Європейський Союз, який прямо є стороною Орхуської Конвенції, зобов'язаний забезпечити реалізацію всіма державами-членами права доступу до правосуддя, даючи громадянам право звертатись до суду щодо порушень екологічного законодавства, проти органів державної влади та безпосередньо проти приватних осіб чи компаній. Європейський Парламент підтримав таку пропозицію, але в Раді Міністрів значна коаліція держав до цього часу перешкождали прийняттю директиви, оскільки на думку цих країн вони, як окремі сторони Орхуської Конвенції мають індивідуальне, а не колективне зобов'язання застосовувати третій компонент Конвенції – доступ до правосуддя. Наразі директива щодо доступу до правосуддя відносно будь-яких порушень національного екологічного законодавства з боку приватних осіб чи державних органів все ще знаходиться в процесі прийняття [6].

Література:

1. Про доступ до інформації, участь громадськості в процесі прийняття рішень та доступ до правосуддя з питань, що стосуються довкілля : Конвенція ООН від 25.06.1998 р. // Офіційний вісник України. – 2010. – № 33(14.05.2010). – Ст. 1191.
2. Директива 2003/4/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 28 січня 2003 року про доступ громадськості до інформації про навколишнє природне середовище та про скасування Директиви Ради 90/313/ЄЕС // Офіційний вісник ЄС, L 41, 14.02.2003 р. – С. 26-32.
3. Директива 2003/35/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 26 травня 2003 року про участь громадськості у розробці деяких планів та програм, пов'язаних з навколишнім природним середовищем, і внесення змін до Директив Ради 85/337/ЄЕС та 96/61/ЄС щодо участі громадськості та доступу до правосуддя // Офіційний вісник ЄС, L 156, 25.06.2003 р. – С. 17-24.
4. Директива 2011/92/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 13 грудня 2011 року про оцінку наслідків певних державних та приватних проектів для

навколишнього природного середовища (кодифікований документ) // Офіційний вісник ЄС, L 26, 28.01.2012 р. – С. 1–21.

5. Директива 2010/75/ЄС Європейського Парламенту та Ради від 24 листопада 2010 року про промислові викиди (інтегроване запобігання та контроль забруднення) // Офіційний вісник ЄС, L 334, 17.12.2010 р. – С. 17–118.

6. Оргуська Конвенція: ваш путівник на шляху до екологічної демократії // [Електронний ресурс]. – Режим доступу: https://www.google.ru/url?sa=t&rct=j&q=&esrc=s&source=web&cd=1&ved=0ahUKEwjz921vb3UAhUmApoKHxR6AGAQFgghMAA&url=http%3A%2F%2Fwww.participate.org%2Findex.php%2Fpublications%2Fbooks-leaflets-booklets%2Fitem%2Fdownload%2F67_435ce1f6037a91fa0bd4fe9aa4233196&usq=AFQjCNFVd511tY0ABqFy90m-KPdxBZs8bA.

HARMONIZATION OF PROVISIONS OF THE LEGISLATION OF UKRAINE ON THE MOMENT OF CONTRACT CONCLUSION WITH LAW OF THE EUROPEAN UNION

Yarymovych U. V.

Candidate of Juridical Sciences,

Assistant Professor at the Department of Civil Law and Procedure

Ivan Franko National University of Lviv

Lviv, Ukraine

In the process of harmonization of the legislation of Ukraine with law of the European Union there is important meaning of compliance with it of the contract law of Ukraine in particular. One of the key issues of the contract law is the moment since which a contract is considered to be concluded.

Thus, according to provisions of p. 1 of Art. 2:205 of the Principles of European Contract Law (further on – the PECL): «If an acceptance has been dispatched by the offeree the contract is concluded when the acceptance reaches the offeror» [1]. The same approach is fixed in p. 2 of Art. 2.1.6 of the Principles of International Commercial Contracts (further on – The UNIDROIT Principles) [2]. Such is a general rule in the EU, and legal regulation of the moment, since which a contract is considered to be concluded according to the Civil Code of Ukraine (Art. 640), complies with it completely [3]. However, as for an acceptance by conduct there are some inaccuracies in the legislation of Ukraine. Thus, in law of the EU there exists the norm which fixes a clear rule, that in case of acceptance by conduct, the contract is con-